

Rolnummer 1783
Arrest nr. 2/2001 van 10 januari 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 50 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, P. Martens, J. Delruelle, R. Henneuse en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

Bij beschikking van 13 oktober 1999 in zake het openbaar ministerie tegen M. Fevry, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 14 oktober 1999, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 50 van het decreet van 4 maart 1991 van de Franse Gemeenschap van België inzake hulpverlening aan de jeugd, in zoverre het de erkenning toestaat voor de enkele publiekrechtelijke rechtspersoon of een privaatrechtelijke rechtspersoon opgericht in de vorm van een v.z.w., de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het een natuurlijke persoon niet toestaat de erkenning aan te vragen ?

2. Schendt artikel 50, § 1, van hetzelfde decreet van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, in zoverre het de Executieve toestaat andere voorwaarden vast te stellen dan diegene die met naam worden gedefinieerd en in zoverre het bepaalt dat de activiteit van de erkenningscentra het medisch-sociaal-psychologisch onderzoek van de kandidaat-adoptanten en van het kind omvat, artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

M. Fevry is lid van de raad van bestuur van de v.z.w. Peace Way Adoption Viet Nam, die op 30 januari 1994 een aanvraag tot erkenning door de Franse Gemeenschap als adoptie-instelling indient. De erkenning wordt geweigerd, met name om reden dat blijkt dat adopties zouden hebben plaatsgehad vóór de aanvraag tot erkenning. Voor de Raad van State wordt een beroep tot vernietiging en een vordering tot schorsing van die weigering aanhangig gemaakt. Bij arresten nr. 51.180 van 18 januari 1995 en nr. 57.138 van 20 december 1995 stelt de Raad van State vast dat de bestreden akte door de Regering van de Franse Gemeenschap op 14 december 1994 werd ingetrokken en dat er geen reden meer is te oordelen over respectievelijk de vordering tot schorsing en het beroep tot vernietiging.

M. Fevry wordt voor de Correctionele Rechtbank te Bergen ervan beticht herhaaldelijk tussen 1 januari 1992 en 20 maart 1996 als tussenpersoon te zijn opgetreden voor de adoptie van kinderen zonder daartoe te zijn erkend, en verzoekt de Rechtbank het Hof een vraag te stellen over artikel 50 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd. De Rechtbank willigt dat verzoek in en stelt het Hof de voormelde vragen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 14 oktober 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 17 november 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 30 november 1999.

Memories zijn ingediend door :

- M. Fevry, wonende te 7000 Bergen, Digue de Cuesmes 21, bij op 29 november 1999 ter post aangetekende brief;
- de Franse Gemeenschapsregering, Surllet de Chokierplein 15-17, 1000 Brussel, bij op 30 december 1999 ter post aangetekende brief;
- de Vlaamse Regering, Martelaarsplein 19, 1000 Brussel, bij op 31 december 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 16 februari 2000 ter post aangetekende brieven.

De Franse Gemeenschapsregering heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 14 maart 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 30 maart 2000 en 28 september 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 14 oktober 2000 en 14 april 2001.

Bij beschikking van 13 juli 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 11 oktober 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 14 juli 2000 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 5 oktober 2000 heeft het Hof de zaak verdaagd tot 6 december 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 6 oktober 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 6 december 2000 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. V. Letellier, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. E. Balate, advocaat bij de balie te Bergen, voor M. Fevry;
 - . Mr. P. Diagre, advocaat bij de balie te Charleroi, voor de Franse Gemeenschapsregering;
 - . Mr. P. Van Orshoven, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en M. Bossuyt verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. In rechte

- A -

Ten aanzien van de vraag betreffende de schending van artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen

Standpunt van M. Fevry

A.1. M. Fevry is van mening dat het uitvaardigen, door de gemeenschappen, van specifieke regels inzake adoptiebemiddeling slechts kan mits eerbiediging van het Burgerlijk Wetboek. Dat bevat precieze voorwaarden inzake adoptie. Door echter voor te schrijven dat er reden is over te gaan tot een medisch-sociaal-psychologisch onderzoek, doorbreekt het decreet de vereiste voorwaarden voor adoptie. Ook al blijft het beroep op een adoptie-instelling voor de adoptanten een eenvoudige mogelijkheid, is in geval van internationale adoptie de bijstand van een tussenpersoon vaak erg nuttig zelfs noodzakelijk. M. Fevry is van mening dat het ondenkbaar is dat het medisch-sociaal-psychologisch onderzoek zou kunnen leiden tot een weigering van adoptie.

A.2. Bovendien bevat het decreet in zijn artikel 50, § 1, een niet-exhaustieve lijst van voorwaarden waaraan de tussenpersoon moet voldoen. Het maakt het de Franse Gemeenschapsregering dus potentieel mogelijk regels uit te vaardigen die zich bevoegdheden van de federale wetgever zouden kunnen toe-eigenen.

A.3. M. Fevry besluit daaruit dat het decreet, zowel doordat het voorwaarden bepaalt inzake een van nature onnauwkeurig medisch-sociaal-psychologisch onderzoek als doordat het de voornoemde Regering toestaat andere criteria aan te nemen, nieuwe regels vastlegt inzake adoptie en zich aldus bevoegdheden van de federale wetgever toe-eigent.

Standpunt van de Franse Gemeenschapsregering

A.4. De Franse Gemeenschapsregering verwijst naar de arresten nrs. 66/88, 67/88 en 4/93 van het Hof. Ze herinnert aan de principiële bevoegdheid van de gemeenschappen inzake jeugdbescherming en aan de noodzaak de uitzonderingen op die bevoegdheid restrictief te interpreteren. Zij voegt eraan toe dat, hoewel adoptie ongetwijfeld onder de wetgevende bevoegdheid van de federale Staat valt als burgerrechtelijke regeling betreffende het statuut van minderjarigen en van het gezin, het niettemin zo is dat ze thans als een instrument van hulpverlening aan minderjarigen wordt beschouwd, ongeacht of ze in België of in het buitenland verblijven. Ze besluit daaruit dat de « begeleidingsmaatregelen » van de wetgeving inzake adoptie bijgevolg onder het « gezinsbeleid » en onder de « jeugdbescherming » vallen, toevertrouwd aan de werking van de gemeenschappen. De in het geding zijnde bepaling voegt geen enkele voorwaarde toe aan de artikelen 343 tot 370 van het Burgerlijk Wetboek aangezien ze slechts erkenningsvoorwaarden voor de adoptie-instellingen vastlegt. De Franse Gemeenschapsregering preciseert dat het beroep op dergelijke instellingen een eenvoudige mogelijkheid is voor de kandidaat-adoptanten en dat de directe adoptie, zonder tussenpersoon, mogelijk blijft.

A.5. In ondergeschikte orde is de Franse Gemeenschapsregering van mening dat als het Hof de door haar in hoofdorde uitgewerkte stelling niet zou kunnen volgen, het zeker is dat aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, is voldaan.

A.6. In haar memorie van antwoord preciseert de Franse Gemeenschapsregering dat de gemeenschapsbevoegdheid terzake nog is versterkt door het feit dat de Gemeenschapsraad het Verdrag van Den Haag van 29 mei 1993 inzake de internationale samenwerking en de bescherming van kinderen op het gebied van interlandelijke adoptie heeft goedgekeurd. De goedkeuring van dat Verdrag door de Gemeenschap, op basis van artikel 167 van de Grondwet, heeft geen aanleiding gegeven tot enige opmerking van de Raad van State en heeft geen enkele moeilijkheid veroorzaakt tussen de federale Regering en de Regeringen van de deelentiteiten.

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.7. De Vlaamse Regering is van mening dat de maatregelen op het stuk van adoptiebemiddeling die tegemoet willen komen, enerzijds, aan de noden van doorgaans verlaten of ongewenste kinderen, en, anderzijds, aan de kinderwens van kandidaat-adoptanten die de voltooiing van hun gezin beogen, per hypothese onder de aangelegenheid « gezinsbeleid » in de zin van artikel 5, § 1, II, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ressorteren en dus tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoren. De gemeenschapswetgever kan niet alleen de adoptiebemiddeling regelen doch kan tevens die bemiddeling voorbehouden aan op kwalitatieve gronden erkende adoptiediensten, hij kan de regering nadere voorwaarden laten bepalen voor die erkenning en hij kan het medisch-sociaal-psychologisch onderzoek van de kandidaat-adoptanten en –geadopteerden als erkenningsvoorwaarde opleggen.

A.8. De tussenkomende partij voegt eraan toe dat uit wat voorafgaat voortvloeit dat de ter discussie gestelde bepalingen van het decreet, in tegenstelling tot wat in de prejudiciële vraag wordt gesuggereerd, ten aanzien van de bevoegdheidsverdeling niet moeten steunen op de gemeenschapsbevoegdheid « jeugdbescherming » bedoeld in artikel 5, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

A.9. Tot slot is de Vlaamse Regering van mening dat zelfs indien de regeling van de adoptiebemiddeling als een jeugdbeschermingsmaatregel zou moeten worden beschouwd, de in het geding zijnde bepalingen geen regeling hebben getroffen op het stuk van de in dit opzicht aan de federale overheid voorbehouden bevoegdheden.

Ten aanzien van de vraag betreffende de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

Standpunt van M. Fevry

A.10. M. Fevry betwist niet het beginsel zelf van de erkenning maar ziet niet in waarom die erkenning kan worden voorbehouden voor enkel de rechtspersonen. Er kan immers worden voldaan aan de vereisten van artikel 50, § 1, 3°, van het decreet door een natuurlijke persoon en er wordt bijgevolg geen enkele redelijke verantwoording gegeven ter ondersteuning van dat verschil in behandeling. Bovendien is de vereiste niet evenredig ten opzichte van het beoogde doel aangezien alternatieve middelen, controleerbaar voor de erkennende overheid, kunnen worden beoogd.

Standpunt van de Franse Gemeenschapsregering

A.11. De Franse Gemeenschapsregering is van mening dat het door de decreetgever beoogde doel, namelijk te waarborgen dat de binnenlandse en internationale adopties plaats zouden vinden in het hoger belang van het kind en met inachtneming van de fundamentele rechten die het kind in het internationale recht zijn toegekend, en de ernstige adoptie-instellingen officieel te erkennen ten opzichte van de buitenlandse overheden, leidt ertoe het criterium te beoordelen als zijnde objectief, relevant en passend. Bovendien is de maatregel evenredig ten opzichte van het nagestreefde doel.

A.12. De tussenkomende partij voegt eraan toe dat artikel 27 van de Grondwet er niet aan in de weg staat dat de wetgever de uitoefening van het recht om zich te verenigen of zich niet te verenigen regelt in de materies waarin zijn optreden noodzakelijk is om de openbare orde te vrijwaren en om de fundamentele rechten van minderjarigen te beschermen, en dat het niet verhindert in werkings- en controlemodaliteiten te voorzien, in het bijzonder wanneer de vereniging door de overheid wordt gesubsidieerd.

Standpunt van de Vlaamse Regering

A.13. De Vlaamse Regering is van mening dat de verantwoording van de aangeklaagde ongelijke behandeling voor de hand ligt. Het doel van de betwiste maatregel is immers, enerzijds, de adoptiebemiddeling buiten de commerciële sfeer te houden, en, anderzijds, de nodige schaalvoordelen en continuïteit te waarborgen die onontbeerlijk zijn voor een deskundige, efficiënte en volgehouden selectie en begeleiding van kandidaat-adoptanten in de loop van de procedure. Dat verklaart dat adoptiebemiddeling, die als een openbare dienst in de functionele zin moet worden beschouwd, uitsluitend is toevertrouwd, ofwel aan openbare diensten in de

organieke betekenis, ofwel aan particuliere instellingen die zich evenwel uitsluitend met taken van algemeen belang onledig mogen houden, zulks telkens ter vrijwaring van de belangen van alle betrokkenen en van het geadopteerde kind in het bijzonder.

A.14. De tussenkomen partij is overigens van mening dat die ongelijke behandeling evenredig is, aangezien natuurlijke personen die aan adoptiebemiddeling willen doen hun diensten kunnen presteren in opdracht van een erkende instelling, en daarvoor door die instelling zelfs bezoldigd kunnen worden.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vragen betreffen artikel 50, § 1, van het decreet van de Franse Gemeenschap van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, gewijzigd bij artikel 8 van het decreet van 6 april 1998. De in het geding zijnde bepaling luidt :

« Alleen een publiekrechtelijke of privaatrechtelijke rechtspersoon, indien deze laatste een vereniging zonder winstoogmerk is, kan als tussenpersoon dienen voor de adoptie van een kind. Ze moet daartoe vooraf zijn erkend.

De Executieve stelt de erkenningsvoorwaarden en erkenningsprocedures vast.

Om de erkenning te bekomen en te behouden, moet de adoptiedienst inzonderheid aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° het maatschappelijk doel van de instelling moet hoofdzakelijk gericht zijn naar de activiteit van tussenpersoon voor de adoptie van kinderen;

2° hij bestaat in of is begeleid door een pluridisciplinaire ploeg waarvan de Executieve de samenstelling bepaalt;

3° zijn activiteiten moeten de volgende punten omvatten :

a) informatie aan de oorspronkelijke ouders, indien ze in België verblijven, en aan de kandidaat-adoptanten, over de voorwaarden en de rechtsgevolgen van adoptie, over de psychologische implicaties, en over de duur en de kosten van de adoptieprocedure;

b) het medisch-sociaal-psychologisch onderzoek van het kind, van de oorspronkelijke ouders, indien ze in België verblijven, en van de kandidaat-adoptanten;

c) de voorbereiding en de begeleiding van de kandidaat-adoptanten, van het kind en van de oorspronkelijke ouders, indien ze in België verblijven;

d) in geval van internationale adoptie, de verplichte medewerking met de buitenlandse instellingen die daartoe door de Staat van afkomst van het kind zijn erkend, voor zover een erkenningsprocedure in dat land bestaat en vereist is, en voor zover die buitenlandse instellingen hun opdrachten vervullen met inachtneming van de grondrechten die worden gewaarborgd door het Verdrag inzake de Rechten van het Kind;

e) het periodiek uitbrengen van een omstandig verslag over deze verschillende activiteiten aan de bevoegde administratie;

f) de voortgezette opleiding van de leden van de pluridisciplinaire ploeg.

Nadat de Executieve het advies van de in artikel 46 bedoelde erkenningscommissie heeft ingewonnen, beslist ze bij een met redenen omklede beslissing over de erkenningsaanvragen.

Wanneer vastgesteld wordt dat een adoptie-instelling niet meer voldoet aan de erkenningsvoorwaarden, kan de Regering ofwel die instelling aanmanen zich naar deze voorwaarden te schikken binnen een termijn van acht dagen tot zes maanden, naar gelang van het geval ofwel, na advies van de bij artikel 46 bedoelde commissie, de erkenning intrekken. »

B.1.2. Het onderzoek van de overeenstemming van een bepaling met de bevoegdheidsregels gaat het onderzoek van de bestaanbaarheid ervan met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vooraf.

Wat de tweede prejudiciële vraag betreft

B.2. De tweede prejudiciële vraag heeft betrekking op de eventuele schending van artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen door de in het geding zijnde bepaling, in zoverre laatstgenoemde bepaalt, enerzijds, dat de erkende adoptie-instellingen moeten overgaan tot een « medisch-sociaal-psychologisch » onderzoek van de kandidaat-adoptanten en van het kind, en, anderzijds, dat de Franse Gemeenschapsregering gemachtigd is tot het bepalen van andere erkenningsvoorwaarden dan die welke zijn vastgesteld. Uit de memorie neergelegd door de voor het verwijzende rechtscollege vervolgde persoon blijkt dat zij ervan uitgaat dat de Gemeenschap aldus zou raken aan de bevoegdheden van de federale wetgever door « rechtens en potentieel nieuwe regels inzake adoptie te bepalen ».

B.3.1. Op het ogenblik waarop het betwiste decreet werd aangenomen - dat wil zeggen vóór de aanneming van het decreet van 19 juli 1993 tot toekenning van de uitoefening van sommige bevoegdheden van de Franse Gemeenschap aan het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschapscommissie - was de Franse Gemeenschap bevoegd voor het gezinsbeleid, krachtens artikel 5, § 1, II, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980. Die bevoegdheid omvat een reeks initiatieven en maatregelen strekkende tot het verlenen van bijstand en van

een materiele, sociale, psychologische en opvoedkundige hulp aan gezinnen. Krachtens artikel 5, § 1, II, 6°, van dezelfde wet is de Franse Gemeenschap overigens bevoegd inzake jeugdbescherming. Door de erkenning van de adoptie-instellingen te regelen, die hun taken vervullen zowel ten opzichte van de gezinnen wier adoptieprocedure hangende is of die een of meer kinderen hebben geadopteerd als ten opzichte van te adopteren en geadopteerde kinderen, heeft de Franse Gemeenschap haar bevoegdheden niet overschreden.

B.3.2. Op de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake de jeugdbescherming bestaan echter uitzonderingen. De prejudiciële vraag beoogt artikel 5, § 1, II, 6°, a), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 die bij die uitzonderingen vermeldt: « de burgerrechtelijke regels met betrekking tot het statuut van de minderjarigen en van de familie, zoals die vastgesteld zijn door het Burgerlijk Wetboek en de wetten tot aanvulling ervan ».

B.4.1. Artikel 50, § 1, van het decreet van 4 maart 1991 bepaalt de erkenningsvoorwaarden voor de adoptie-instellingen en verbiedt dat een natuurlijke persoon of een niet-erkende instelling als tussenpersoon zou optreden bij adopties. Het legt geen verplichtingen op aan de kandidaat-adoptanten, die vrij blijven een beroep te doen op de diensten van een tussenpersoon. Het gevolg van de in het geding zijnde bepaling is beperkt tot het feit dat, als ze ervoor kiezen een beroep te doen op een tussenpersoon, zij zich slechts kunnen richten tot een erkende dienst, aangezien enkel die ertoe zijn gemachtigd een rol te spelen in de adopties. Het is juist dat, in het geval waarin de kandidaat-adoptanten die keuze maken, zij zich moeten onderwerpen aan een « medisch-sociaal-psychologisch » onderzoek, maar dat onderzoek zou geen bijkomende voorwaarde voor adoptie kunnen vormen, aangezien het optreden van de bemiddelaar facultatief blijft. Artikel 50, § 1, van het decreet van 4 maart 1991 voegt geen enkele voorwaarde aan de adoptie van kinderen in de Franse Gemeenschap toe en heeft dan ook noch tot doel, noch tot gevolg, dat burgerrechtelijke regels met betrekking tot het statuut van de minderjarigen en van de familie worden bepaald.

B.4.2. Om dezelfde redenen heeft de decreetgever geen adoptievoorwaarden toegevoegd, door te bepalen dat de Regering de voorwaarden en de procedures voor erkenning van instellingen die als bemiddelaar optreden in de adoptie van kinderen vaststelt.

B.5. De vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Wat de eerste prejudiciële vraag betreft

B.6. De eerste prejudiciële vraag heeft betrekking op de eventuele schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door de in het geding zijnde bepaling, in zoverre ze enkel toestaat publiekrechtelijke rechtspersonen of privaatrechtelijke rechtspersonen opgericht als vereniging zonder winstoogmerk te erkennen, met uitsluiting van natuurlijke personen.

B.7. Door de erkenning van de adoptiediensten te organiseren, wilde de decreetgever het werk van die instellingen vergemakkelijken, waarbij zij die « vaak bij gebrek aan competentie het gehele systeem in diskrediet brengen » (*Parl. St.*, Parlement van de Franse Gemeenschap, 1990-1991, nr. 165/1, p. 33) worden uitgesloten, en dit in het belang van de kinderen, de families van herkomst en de kandidaat-adoptanten. Hij heeft geoordeeld dat, vanwege het feit dat « de vele door de adoptie-instellingen te vervullen taken een competent en opgeleid personeel noodzakelijk maken », het niet « gepast [was], in die omstandigheden, om de erkenning van natuurlijke personen toe te staan » (*ibid.*, pp. 33 en 34).

B.8. Het bij artikel 50 van het decreet van 4 maart 1991 ingevoerde onderscheid tussen de publiekrechtelijke rechtspersonen en de verenigingen zonder winstoogmerk, enerzijds, en de natuurlijke personen, anderzijds, berust op een objectief criterium en is relevant in verhouding tot het door de wetgever beoogde doel. Hij kon immers redelijkerwijs van mening zijn dat enkel de publiekrechtelijke rechtspersonen en de verenigingen zonder winstoogmerk opgericht met dat doel de noodzakelijke waarborgen konden bieden inzake de belangeloze beweegredenen en de diverse vaardigheden noodzakelijk voor het vervullen van de taak van tussenpersoon in de adoptie van kinderen.

B.9. De maatregel doet overigens niet op onevenredige wijze afbreuk aan de mogelijkheid voor natuurlijke personen om zich bezig te houden met de activiteit van tussenpersoon voor de adoptie van kinderen, aangezien niets hen verhindert te werken binnen een erkende instelling, of een vereniging zonder winstoogmerk op te richten die aan de bij het decreet bepaalde voorwaarden voldoet en waarvoor zij de erkenning kunnen aanvragen bij de Franse Gemeenschap.

B.10. De vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 50 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd schendt noch artikel 5, § 1, II, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, noch de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 januari 2001.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior